

КОГАТО МОЛИТВИТЕ НИ НЕ ПОЛУЧАВАТ ОТГОВОР

Молитвата е първостепенно изискване. Най-важното е просто да я практикуваш.

Но всички знаем, че когато нашето теологическо разбиране за молитвата е разклатено или дори осакатено от някое скорошно преживяване, намираме за много трудно да изпълняваме това първостепенно изискване. Вярата, че молитвата действа е причина за объркване и болка, когато тя не подейства.

Когато молитвите ни не получават отговор и Небето мълчи, ние започваме да се съмняваме дори и в съществуването на Бог. Склонни сме да считаме, че трябва да се стремим към някаква задължителна дълбока духовност, мислим, че има техника, която някак си ни е убягнала, или мистично откровение, което ще отключи потока от чудеса, който ни трябва.

Когато Бог мълчи в отговор на най-съкровените ни и отчаяни молитви и не

казва нито "Да" чрез чудо, нито "Не" чрез ясен знак, който поне да ни уведоми, че ни е чул, естествено е да заключим, че Бог не Го е грижа за нас. Когато болката в живота изпие нашата сантименталност, приказките за деца спират да вършат работа като основа за теологично разбиране и молитва. В подобни моменти трябва да се върнем към историческите факти за Исус в Гетсиманската градина, където Той е пренаскърбен до смърт, потта Му се смесва с кръв и молитвите Му просят избавление. Това не са приказки за лека нощ.

В Гетсимания няма да намерите евтини емоции и религиозни девизи. Там можем само със страхопочитание да наблюдаваме как един човек като нас се бори със собствената си душа, която "се раздира от скръб" Ето такъв е контекстът на кратката молитва на Христос, която ни учи да започнем с това-да занесем болката си на "Авва, Татко" Когато се изправим пред страдание, нашата надежда не е в това да отхвърлим Бог, а да разчитаме на Него още повече, решавайки да Го наричаме "Татко" въпреки смесицата от отчаяние и надежда, като упорито вярваме, че макар молитвите ни да са неотговорени, причината не е в това, че Бог е безчувствен или незаинтересован, **ТЪЙ КАТО ТОЙ Е ЛЮБОВ!** Когато ни боли и болката изглежда безсмислена, може да намерим за трудно да мислим ясно или да се молим усърдно, но можем да продължим да се уповаваме и безмълвно да си почиваме в любовта на Отец към нас. Книгата на Йов е най-озадачаващият и същевременно най-просветляващ трактат за неотговорената молитва в цялата Библия, тъй като Божият отговор на голямото нещастие на Йов е да разкрие **Своето величие и нищо повече.** Книгата не е толкова отговор на въпроса защо на добрите хора им се случват лоши неща, колкото на въпроса кой е Бог и как трябва да реагираме, когато се сблъскваме с големи несправедливости. Посланието на тази книга не ни дава евтината утеха на лесните отговори, но ни освобождава от всяко съмнение за силата на Бог-нашия Баща! Когато се налага да живея с неотговорени молитви, аз имам нужда от голям Бог, от величествен, невероятно удивителен Бог, от вечен и безсмъртен Бог! Нуждая се от Бог, чиито обещания са сигурни, Който вече е минал по пътя и може да ме води, съветва и да се моли за мен, да ми приготви място, Бог, Който дори може да направи всичкото зло да съдейства за мое добро!

Молитва за упование в Исус: Исусе Христе, когато всичко е тъмнина и усещаме своята слабост и безпомощност, дай ни усещане за Твоето присъствие, Твоята любов и Твоята сила. Помогни ни да имаме съвършено упование в Твоята защитаваща любов и укрепваща сила, така че нищо да не ни уплаши и обезпокои, **ЗАЩОТО ЖИВЕЕЙКИ БЛИЗО ДО ТЕБ, ЩЕ ВИДИМ ТВОЯТА РЪКА,**

ТВОЯТА ЦЕЛ И ТВОЯТА ВОЛЯ ВЪВ ВСИЧКО!

Когато се откажем да впечатляваме Бог, в резултат молитвите ни стават по-искрени, отколкото години преди това. Когато отворим сърцата си за искреност пред Бог в молитва, Той ни чува и влиза през вратата, за да бъде с нас, напълно необезпокояван от разхвърляния ни вътрешен свят.

Това, което пречи на Бог да влезе в живота ни, не е нашия грях, а вътрешният ни подтик да се преструваме, да прикриваме своята голота със смокинови листа и да се катерим по черниците, за да виждаме, без да бъдем видени. Когато го правим обаче, Той понякога поглежда нагоре и със смях се самопоканва на гости. Твърде често църквата създава културна среда, в която хората се чувстват принудени да изглеждат стабилни и следователно да се преструват.

Но молитвата е най-много молитва, когато е придружена от сълзи.

Не че не е редно да хвалим Бог дори когато ни боли, но е много важно да се научим и да плачем. Сам Исус бе зaleyт от тъга, Той се бореше с Бог и викаше към Него, умоляваше Го за друг план на действие и дори позволи на Своите приятели да видят как се чувства.

Пет дни по-рано очите Му бяха пълни със сълзи и Той плака за Ерусалим, докато народът около Него се веселеше и принасяше хвала.

Плачът не е просто техника за изливане на емоции. Той е един от плодовете на задълбочаването на духовния живот, когато човек се научава да стои пред Бог напълно открит, без да се срамува или преструва. Искреният плач може да е знак за жива вяра-човека се е научил да приема както радостта, така и трудностите на живота и да издига в молитва пред Бога всичко.

Но най-трудното от всичко е да се научим да предаваме волята си на Божията воля.

В Едемската градина нашите предшественици направиха СВОЯ избор в решителния момент и избраха СВОЯТА воля, и чрез този избор се поквари душата на човека, нещо което се предава от поколение на поколение от тогава.

Ето защо се наложи един друг Адам, в една друга градина да направи друг избор, който да компенсира избора, направен в зората на човешката история.

Човешките инстинкти за оцеляване са напълно противоположни на това, което Исус знаеше, че трябва да направи. Но капитулирайки пред Божията воля и предстоящото нападение на Сатана, Исус ни показва,

ЧЕ ПОНЯКОГА ДА ПОБЕДИШ СВЕТА-ДА СЪБОРИШ УПРАВЛЕНИЕТО НА ТЪМНИНАТА-НЕ ОЗНАЧАВА ДА СЕ ИЗПРАВИШ И ДА СЕ БИЕШ,
А ДА СЕ ПОКОРИШ КАТО АГНЕ, ВОДЕНО НА КЛАНЕ. както уелския поет Дилън Томас е казал:"Когато животът ни е обвит в тъмнина,

не винаги сме длъжни да беснеем против умирането на светлината, а вместо това трябва да приемем с мир хубавата нощ." Апостол Павел ни предизвиква да следваме радикално примера на Христос, "предавайки себе си на Бог като жива жертва". Отчасти това означава да кажеш "да" на Божията воля, дори когато ще последва болка.

Но когато приемем, че Бог знае най-добре, идва мирът. А когато съзряваме в Христос, ние започваме да разбираме, че Божията логика рядко съвпада с нашата и че Неговият път до радостта често е белязан от страдание. Когато растем духовно, Бог започва да иска от нас да се уповаваме на Него и в трудните времена. Понякога Бог иска от нас да Му се уповаваме по различен начин - да имаме вяра не за изцеление, а за умиране. Има вяра за живот, но има и една по-мрачна вяра - за смърт. Има вяра за чудеса, но и за болка. Има вяра за Божията воля, когато тя съвпада с нашата, но има и благодат да се доверяваме на Бог, когато Неговата воля не съвпада с нашия избор.

СИЛАТА НА МОЛИТВАТА СЕ СЪСТОИ В СИЛАТА НА ЖЕРТВАТА!

Има помазание, което идва единствено чрез упованието пред лицето на неотговорената молитва. То е просветление в нас и чрез нас, което може да дойде единствено чрез страдание, изцеление, което можем да дадем единствено след като самите ние сме били наранени. За Бог има едно поклонение, което е по-ценно от всяко друго - да принесем своето съкрушено сърце и сломен дух с молитвата: "Авва Отче, за Теб всичко е възможно. Махни тази чаша от мен. Но направи така, както искаш Ти, а не така, както искам аз."

Когато настроим правилно очакванията си, ще намалим чувството на разочарование, изолация и несправедливост, което идва с неотговорената молитва.

Когато подхождаме към изпитанията на живота като към нещо обичайно, добрите моменти стават истински приятни и изненадващи. Тогаваше питаме Бога "защо" не когато страдаме, а когато сме благословени. Когато размахваме юмруци към Небето, ние оставаме сами в своята болка. Когато се молим за дребните неща в живота, това отваря очите ни за множеството скрити ежедневни Божии благословения, което пък ни кара да живеем с повече благодарност. Свидетелството на християнството и нашата най-голяма надежда не е просто за чудотворна поредица от чудотворни спасения от всички човешки беди. **ТО СЕ СЪСТОИ ПО-СКОРО В РАДОСТТА ОТ ЗАДЪЛБОЧАВАЩОТО СЕ ВЗАИМООТНОШЕНИЕ С ЕДИН "ЧОВЕК НА СКЪРБИ И НАВИКНАЛ НА ПЕЧАЛ", КОЙТО НИ ОБИЧА И ЖИВЕЕ В НАС.** Не че трябва да се молим за трудности, а по-скоро, когато дойдат трудни времена, да сме по-малко ядосани и много по-обнадеждени, защото Исус,

Който мина през подобни битки, предсказа, че и ние ще имаме такива, и обеща да бъде с нас. Най-добър пример за това са Седрах, Мисах и Авденаго.

Те имат вяра за чудо, която ни впечатлява, но виждаме, че имат и една по-дълбока вяра-да изтърпят страданието, ако чудото не се случи. Много хора са разбити, когато молитвите им не получават отговор. Често те започват да се съмняват в Бог. Понякога ги закърпваме с някоя и друга утешителна дума, професионално съветване и дори великодушни коментари за "неизвестните пътища Господни", докато те в действителност се нуждаят от библийско поучение за това, какво значи да си християнин. Историята на Седрах, Мисах и Авденаго обаче ни напомня **ДА ВЯРВАМЕ В БОГ ПОВЕЧЕ, ОТКОЛКОТО ВЯРВАМЕ В ЧУДЕСА**. Трябва да знаем като тези трима мъже, че Бог, на Когото служим, може да ни спаси. Вярваме, че чудесата са възможни. **НО КЪМ ТАЗИ ВЯРА ПРИБАВЯМЕ ВЯРНОСТ, ТАКА ЧЕ ДОРИ СМЕЛИТЕ НИ ДУМИ ДА СЕ ПРОВАЛЯТ, ДОРИ МОЛИТВИТЕ НИ ДА НЕ ПОЛУЧАТ ОТГОВОР И ДА БЪДЕМ ХВЪРЛЕНИ В ОГНЕНАТА ПЕЩ НА СТРАДАНИЕТО, НИЕ ЩЕ ПРОДЪЛЖИМ ДА СЕ ДОВЕРЯВАМЕ НА БОГ**. Не е ли истина, че когато се молим за себе си, ние почти винаги целим на всяка цена да се отървем от отрицателните неща, вместо да се молим да ги посрещнем с правилно отношение? Не можем да изрежем от живота на Христос Гетсимания и Голгота. Нека бъде съвършено ясно:макар страданието да е неизменна част от християнския живот, Бог го мрази точно толкова, колкото и ние. Само един поглед към агонията на Христос на кръста разкрива "колко съвършена, безкомпромисна и непреклонна е омразата на Бог към проклятието на смъртта и всичко, което то ни причинява. Докато не настъпи денят, в който Бог ще живее сред хората и "смърт вече няма да има, нито ридание, плач или болка", ние ще живеем между грехопадението и идващото изкупление на всичко. Ето защо може да се разболяваме, бизнесът ни да пропадне, къщите ни да се наводнят или срутят и т.н. Но-"Скръбта произвежда твърдост, а твърдостта-изпитана правда, а изпитаната правда-надежда.А надеждата не посрамява, защото Божията любов е изляна в сърцата ни чрез дадения ни Святи Дух." Римляни 5:3-5

И "Кой ще ни отлъчи от Христовата любов?Скръб ли или утеснение, беда или меч?" Римляни 8:35

Нека да можем уверено да кажем:"Не, във всичко това ставаме повече от победители чрез Този, Който ни е възлюбил." -Римляни 8:37

Понякога Бог отказва на нашите молитви, защото има за нас нещо много по-добро. (Еремия 29:11)
Неотговорената молитва трябва да ни научи да търсим волята на Господ

вместо собствената си воля. Когато продължителните ни молитви не постигат никакъв пробив, може би трябва да се запитаме дали действително преследваме Божията воля по Божия начин, или по-скоро собствените си амбиции.

В МОЛИТВАТА ВИНАГИ Е ПО-ВАЖНО ЗАЩО СЕ МОЛИМ, ОТКОЛКОТО КАК СЕ МОЛИМ И КАКВО КАЗВАМЕ. ГАРАНЦИЯ ЗА УСПЕХ ИМАТ САМО БОЖИИТЕ МОЛИТВИ В НАШИТЕ УСТА.

Когато опознаваме Бог, ние научаваме какво ТОЙ харесва и каква е волята Му. Това значимо откритие отключва способността ни да се молим в Неговото име не само за големи неща, но и за постоянните дилеми в ежедневието. Най-голямото желание на Отец за живота ни е да "обитаваме в Неговите дворове"

и така да имаме по-удовлетворяващи отношения с Него. Като задържа благословенията за живота ни, Бог ни подмамва да останем по-дълго в присъствието Му. Няма никакво съмнение, че хората с най-дълбоки и най-динамични отношения с Бог са преживели тишината на неотговорената молитва.

Това, което ни подтиква да търсим по-дълбок живот с Бог, е именно болката и разочарованието. Главната цел на Бог винаги е била и ще бъде да има връзка с нас. Понякога Той ни лишава от нещо, за да ни доближи до Някого. Когато ние отвърнем със същото-т.е. когато решим, че искаме Него повече от това, което Той може да ни даде- се случва най-невероятното нещо. Умът ни се променя и става така, че молитвите ни или се променят, понеже разбираме и започваме да предпочитаме това, което Той желае за нас, или просто получават отговор, понеже като търсим първо Божието Царство, "всички тези неща" ни се прибавят. (Матей 6:33)

И нещо много важно-НЯМА НАЧИН ДА РАЗБЕРЕМ ПРОМЕНЛИВИТЕ НА МОЛИТВАТА И ПРИЧИНИТЕ ДА ИМА НЕОТГОВОРЕНИ МОЛИТВИ, АКО ПЪРВО НЕ РАЗБЕРЕМ РЕШИТЕЛНОТО НАМЕРЕНИЕ НА БОГ ДА УВАЖАВА СВОБОДНАТА ВОЛЯ НА ХОРАТА! БОГ НЕ УТРАЖНЯВА МЕХАНИЧНО СИЛАТА СИ, ЗА ДА КОНТРОЛИРА ЖИВОТА НА ХОРАТА В ОТГОВОР НА МОЛИТВА! ТОЙ РАБОТИ С НАС И ЧРЕЗ НАС ПОСРЕДСТВОМ ВЗАИМООТНОШЕНИЯ!

Ние знаем, че Бог отговаря на всяка молитва по един от трите начина: "Да", "Не" или "Не сега".

Понякога да се подчиниш на Бог означава кротко да приемеш страданието, но друг път е редно да се ядосаме за неотговорената молитва и да се бием!

Защо? Защото християните не вярват, че всяко страдание е по волята на Бог.

Ние знаем, че няма начин ужасът и трагедиите, които изпълват света, да отразяват сърцето на един любящ Баща, Който действа в Своя свят. Има място и за агресия срещу врага-когато използваме "меч на Духа, който е Божието Слово" и това е единствената част от военното оборудване, което Павел описва, и която можем да използваме в атака.

Добре балансираната позиция по отношение на духовната война е предимно **ДА УСТОЯВАШ СРЕЩУ САТАНА, А КОГАТО ТРЯБВА ДА НАПАДАШ, ПРОСТО ДА ИЗПОЛЗВАШ БОЖИЕТО СЛОВО.**

Бог не винаги прокарва Своя начин и Библията обяснява този странен феномен с постоянната духовна война. Напълно е възможно някои от нашите молитви в момента да не са отговорени поради директна съпротива на Сатана. Освен това животът ни може да привлича специфични духовни атаки поради твърдата позиция, която заемаме за Исус, и в такъв случай можем да си припомним, че не Бог е Този, Който ни е изоставил. Когато Божиите хора са призвани да преминат тежки страдания и изпитания, те не бива да забравят, че Бог не ги е изоставил, а страданието им се дължи на факта, че те вече не принадлежат на този свят и следователно са обект на неговата враждебност.

Няма никакъв смисъл да се преструваме, че мисията ни в Христос няма да бъде трудна или че жертвите, които ще трябва да направим, няма да бъдат големи.

Сам нашият Главнокомандващ ни уверява, че можем да победим Сатана единствено чрез жертви-Откровение 12:11. Това може да значи гонение или дори мъченическа смърт, но повечето от нас рядко изглеждат и се чувстват герои, когато всекидневно полагат живота си. Често това означава за нас да водим своите ежедневни битки, да се жертваме не веднъж, а постоянно-Римляни 12:1, да поставяме на първо място другите, да мълчим когато ни се иска да критикуваме, и да се уповаваме на Бог, когато ни се иска да се откажем.

ПЛАЩАЙКИ ЦЕНАТА НА ПОКОРСТВОТО, МОЖЕМ ДА СМЕ СИГУРНИ, ЧЕ ВСЯКА НЕОТГОВОРЕНА МОЛИТВА, ВСЯКА КРАТКОСРОЧНА ЗАГУБА ИГРАЕ РОЛЯ ЗА ДЪЛГОСРОЧНОТО СПЕЧЕЛВАНЕ НА ПОБЕДАТА В ХРИСТОС!

Учениците на Исус знаеха всичко за неотговорената молитва. Те знаеха, че вярата е основна съставка на ефективната молитва. **ВЯРАТА В БОГ ИДВА ОТ ОПОЗНАВАНЕТО НА БОЖИЯТА ВЯРНОСТ. ТЯ Е ДАР, КОЙТО ТОЙ НИ ДАВА, КОГАТО ПРЕКАРВАМЕ ВРЕМЕ В НЕГОВОТО ПРИСЪСТВИЕ.**

ТЯ Е ОТРАЖЕНИЕ НА НЕГОВИЯ ХАРАКТЕР В ЖИВОТА НИ. Вярата не е духовна валута, срещу която можем да получим божествено изцеление, снабдяване или успех. Тя е въпрос на ДОВЕРИЕ, възникващо от ВЗАИМООТНОШЕНИЕ, което ни дава възможност да приемем волята на Бог така, както другите не могат. Вярата расте, когато се фокусираме върху Божията доброта и величие, и се смалява, когато сме обсебени от нашите проблеми.

Нашите неотговорени молитви могат да допринесат много повече за оформянето на характера ни и изграждането на вярата ни, отколкото незабавния отговор по чудотворен начин! Възможно е сам Бог да забавя понякога отговора на дадена молитва, за да ни научи на нещо важно или да оформи характера ни. Когато искаме чудо от Исус, но няма незабавен отговор, понякога причината е, че Исус иска да ни научи на нещо друго или да се справи с по-дълбоки проблеми в живота ни. Когато сме упорити в молитва, ние доказваме, че сме готови да чакаме с вяра и постоянно да се предаваме на приоритетите, които Христос има за живота ни. Ние мразим да чакаме за каквото и да било, но трябва да се научим да уповаваме и да не се притесняваме за нищо.

БОЖИЯТ НАЧИН ЗА ПОСТИГАНЕ НА УСПЕХ В НАШАТА РАБОТА Е
СЪЧЕТАНИЕ ОТ МОЛИТВА,

ВЯРА И ТЪРПЕНИЕ. Но трябва да знаем нещо много важно: БОГ НИКЪДЕ НЕ ОБЕЩАВА ДА ОТГОВОРИ НА МОЛИТВАТА НА ЧОВЕК, КОЙТО НЕ ЖИВЕЕ В ЧЕСТНИ ОТНОШЕНИЯ С НЕГО! Ако искаме Бог да чуе молитвите ни, не можем да си позволим "да гледаме благосклонно на неправдата" или да се наслаждаваме на греха, а трябва да го изповядваме с покаяние, за да бъдем изцелени.

Да устояваме чрез благочестие означава не само да бъдем прозрачни и открити, но и по много практичен начин да изпълняваме своите молитви. Стара руска поговорка казва: "Моли се на Бога, но гребй към брега!" Когато Бог ти дава благодат, Той ти заповядва да направиш всичко по силите си и да се молиш за всичко извън силите си. Винаги ще има неотговорени молитви, които не могат да бъдат обяснени, и времена на агония, когато Бог непонятно защо се отдръпва от съзнателните ни преживявания и ни оставя да изпълняваме единствено чрез силата на волята си задължения, които вече не са ни приятни. Когато се озовем в един от тези объркващи сезони на живота, няма нищо по-силно от нашата вяра, изразена в устояване. А устояването е ДОВЕРИЕ в Бога!

Преживявания, свързани с мълчанието на Бог и дори Неговото отсъствие, не са нещо необичайно в живота на християнина-особено при хората,

които Бог използва най- мощно. Човекът може да изтърпи огромна болка и да понесе години неотговорена молитва, стига да знае, че Бог присъства посред всичко това, и да може заедно с псалмиста да каже: "И в долината на мрачната сянка ако ходя....Ти си с мене, Твоят жезъл и Твоята тояга, те ме утешават". Докато продължаваме да усещаме или виждаме, ние ще останем зависими от "родителския контрол". Ако не виждаме Бог в своята ситуация и не усещаме ръката Му върху живота си, може да се почувстваме уплашени, ядосани или безпомощни, а може и да пожелаем изобщо да се откажем.

Докато преди сме могли да се облегнем на Бог и животът е изглеждал под контрол с Негова помощ, сега Той сякаш ни е изоставил. Библията обаче ни уверява, че Бог не ни е изоставил, дори когато не усещаме присъствието Му.

Тя е категорична, че когато Бог мълчи, това не означава, че отсъства-дори и да имаме такова чувство. Той е с нас сега толкова, колкото е бил и преди. Не, просто Бог за известно време е изключил нашата способност да осъзнаваме Неговото присъствие, и то за да намали нашата зависимост от външните неща, така че да можем да научим определени уроци от изключителна важност.

Мълчанието на Бог е умишлено, то е едно от най-добрите средства за дисциплина, които Той прилага на Своите деца, за да можем да споделим Неговата святост..

Докато расте към своята духовна зрялост, всеки вярващ преживява сезони на неотговорена молитва, в които Бог мълчи и дори може да изглежда, че отсъства от света. В подобни моменти можем да сме сигурни, че Бог ни отбива от родителски надзор, но това не значи, че ни е изоставил. Една от големите иронии в живота е, че нашите неотговорени молитви могат да бъдат използвани за сътворяването на най-великите отговори на молитва, които някога ще преживеем. **СЪЗРЯВАНЕТО**-било в романтичната връзка, връзката дете-родител или взаимоотношенията ни с Бог-ВИНАГИ ВКЛЮЧВА

ПОСТЕПЕНЕН ПРОЦЕС НА ИЗМЕСТВАНЕ НА ПРИОРИТЕТИТЕ ОТ НАШИТЕ СОБСТВЕНИ ПРЕДПОЧИТАНИЯ КЪМ ПРЕДПОЧИТАНИЯТА НА ДРУГИЯ. Ето защо, когато съзряваме духовно, се измества нашият център на тежестта. Започваме да се молим Бог да промени сърцата ни и да пренапише мотивацията ни. Жадуваме да станем повече като Исус. Молим Бог да ни помогне да станем по-смирени, по-обичащи и по-верни.

ИМЕННО В ОТГОВОР НА ТАКИВА МОЛИТВИ БОГ МОЖЕ ДА РЕШИ ДА ОТКАЖЕ НА НАШИТЕ ИСКАНИЯ И ДОРИ МАЛКО ДА СЕ ОТТЕГЛИ ОТ

ЖИВОТА НИ.

Няма нищо неегоистично и жертвоготовно в това да се покоряваш на Бог, докато е в твой интерес-т. е. да се радваш на Неговата любов, да получаваш свръхестествено снабдяване, да чуваш ясно Неговия глас, да преживяваш в поклонение Неговата реалност, да получаваш стимулиращи откровения от Библията, да усещаш Божиата утеха, когато те боли и т. н. Докато тези неща не бъдат взети от живота ни и не останем на сухо без всякакво основание да продължаваме (освен упорита лоялност), не можем истински да съзреем и да преминем от себцентрична връзка с Бог към връзка, истински съсредоточена върху Христос!

Едва когато реалностите, които преди са захранвали нашите убеждения, бъдат премахнати от живота ни, ще можем наистина да "живеем въз основа на това, в което вярваме, а не на това, което виждаме". 2 Коринтяни 5:7
ПРЕЖИВЯВАНЕТО НА БОЖИЕТО ОТСЪСТВИЕ НЕ Е ВРАГ НА ВЯРАТА, А САМАТА СЪЩНОСТ НА ГОЛЯМАТА ВЯРА И БЛИЗОСТ!
Основа на това е преживяването на самия Христос, Който се почувства изоставен на кръста-момент, който говори красноречиво за значението на Божието мълчание. Ние искаме Бог да отговори на молитвите ни чрез мощна намеса, но чрез вяра разпознаваме в кръста присъствието на Бог в слабостта... Тишината си остава тишина, **НО В КРЪСТА НИЕ ВИЖДАМЕ СКРИТИЯ БОГ, КОЙТО Е С НАС В НАШЕТО СТРАДАНИЕ. ТОВА Е ЛЮБОВТА, КОЯТО НЕ ИСКА ДА НИ ОСТАВИ! ТЯ НИ ВРЪЩА ЖИВОТА, КОЙТО НИЕ И ДЪЛЖИМ, ЗА ДА БЪДЕ ТОЙ ПО-БОГАТ И ПО-ПЪЛЕН В ДЪЛБИНИТЕ НА НЕЙНИЯТ ОКЕАН!**

Големите промеждия в живота винаги ни правят или по-добри, или огорчени. Когато молитвите ни остават неотговорени (и особено когато Бог мълчи), пред нас стои важен избор, който може да промени курса на цялата ни съдба: или да реагираме с огорчение, или да потърсим начин да превърнем страданието в творческа сила. Когато Бог мълчи, стимулиращите откровения, които преди са идвали в живота ни чрез Библията и чрез "малкия тих глас" може да ни се сторят само далечен спомен, но това не ги прави по-малко истинни.

ВСЪЩНОСТ, КОГАТО БОГ МЪЛЧИ, СТАВА ИЗКЛЮЧИТЕЛНО ВАЖНО ДА СЕ ХРАНИМ НЕНАСИТНО С ДУМИТЕ, КОИТО ТОЙ НИ Е ГОВОРИЛ ПРЕДИ. ОСТАВАЙКИ УПОРИТО ВЪВ ВЯРАТА, НИЕ ДОЛАВЯМЕ, ЧЕ БОЖИЕТО ПРИСЪСТВИЕ Е НЯКЪДЕ ТАМ, В ТИШИНАТА. Чрез далечната светлина на минали срещи ние можем да напредваме в тъмното, както морякът, който се води от отдавна умрели звезди, когато изчезне всеки друг ориентир.

Ако ние се намираме в дадена ситуация-колкото и ужасна да е тя-
НЯМА КАК БОГ ДА НЕ Е В НЕЯ! Когато живота загрубее и викаме към Бог за
помощ, ние винаги желаем да бъдем телепортирани от сцената на
страданието.

Но много по-често вместо да ни телепортира на безопасно място, БОГ САМ
СЛИЗА, ЗА ДА СЕ ПРИСЪЕДИНИ КЪМ НАС В УЖАСА И ХАОСА НА НАШАТА
СИТУАЦИЯ!

ПРИСЪСТВИЕТО НА БОГ НЕ Е НИТО УСЕЩАНЕ, НИТО ТЕОРИЯ, А
ФИЗИЧЕСКА РЕАЛНОСТ, КОЯТО СЕ ВЪТПЛАЩАВА ЧРЕЗ НАШИЯ ЖИВОТ
ВИНАГИ КОГАТО СПОДЕЛЯМЕ С ЛЮБОВ СТРАДАНИЯТА НА ХРИСТОС!
Бог може и да мълчи, но ние знаем, че скоро ще проговори.
Дори и да умираме във времето на Неговото мълчание, ние
имаме причина-и то солидна, да вярваме във възкресението, което ни очаква.
Можем да погледнем към бъдещето с основателна надежда, че най-доброто
предстои.

И УТРЕ БОГ ЩЕ БЪДЕ БОГ, КОЙТО Е И ДНЕС И КОЙТО Е БИЛ И ВЧЕРА.
БОГ Е С НАС В ГРОБА, ИЗВАЖДАЙКИ ОТ НАС ЖИЛОТО НА СМЪРТТА
И ОБЕЩАВАЙКИ НИ В СВОЕТО ПОСЛЕДНО ЦАРСТВО ОЩЕ ПО-ГОЛЯМА
ПОБЕДА НАД ГРЕХА И СМЪРТТА, ПОБЕДА НОСЕЩА ИЗОБИЛНА БЛАГОДАТ
И ЖИВОТ!

Понякога Царят на царете ни обърква и разочарова. Той
сякаш се подиграва на нашето нещастие-при все че има толкова много,
Той продължава да иска от нас, които имаме толкова малко!
Това може да се случи когато лежим болни в болницата,
а Той, вместо да ни изцели, иска ние да обичаме човека на съседното легло,
който всяка нощ хърка като товарен влак.
Или сме затънали до гуша в депресия, а Царят очаква от нас да Му се
покланяме така, сякаш света е прекрасен. Времето си минава, а Царят, Който
може лесно да отговори на молитвите ни, мълчи. Но в края на деня, когато
направим равностметка на живота си, е много възможно да открием, че държим
в ръцете си злато с формата на нашите жертви.

Поглеждаме назад и виждаме как Бог е използвал престоя ни в болницата, за
да утеши други.

Във всяко страдание на верните действа божествена алхимия.
КОГАТО ПОГЛЕДНЕМ НАЗАД, ВИЖДАМЕ, ЧЕ БОГ Е ПРЕВЪРНАЛ В ЗЛАТО
НЕ НАШИТЕ ПОБЕДИ, А ИМЕННО НАШИТЕ РАЗОЧАРОВАНИЯ. СЕГА ВЕЧЕ
ЗНАЕМ ОНОВА, В КОЕТО ПРЕДИ СМЕ СЕ СЪМНЯВАЛИ: ЧЕ ВЪВ ВСИЧКО-
ДОРИ И В НАШИТЕ НЕОТГОВОРЕНИ МОЛИТВИ-"ВСИЧКО СЪДЕЙСТВА ЗА
ДОБРО НА ТЕЗИ, КОИТО ЛЮБЯТ БОГА, КОИТО СА ПРИЗВАНИ СПОРЕД

НЕГОВОТО НАМЕРЕНИЕ".

Исус Христос продължава да се явява първо на онези (и чрез онези), които с вяроност претърпяват страдания, без да спират да се покланят. Дните преди възкресението, когато тъмнината и тишината на Божието мълчание са необясними, отстъпват като зимата пред лятото. Идва Великият ден и ние се превръщаме в посланици на съвършената надежда! Има хора, които не са готови да приемат "Не" за отговор, поради което се научават да тършуват навсякъде, за да намерят нещо или някой, когото да обвинят, когато фактите заплашват да дестабилизируют спретнатите им теории за начина, по който Бог действа в определени ситуации.

Но хората, които са преживели неотговорени молитви, често са много по-чувствителни и подобни на Исус, отколкото тези, които постоянно търсят начини да избегнат болката в името на вярата. ЗАВИСИМОСТТА НИ ОТ ГОСПОД В НАШАТА НУЖДА ПОСТОЯННО НИ ПРИВЛИЧА ВСЕ ПО-БЛИЗО ДО НЕГО И НИЕ ОТКРИВАМЕ В НАШАТА СЛАБОСТ НЕГОВАТА СИЛА, А В БОЛКАТА НИ-НЕГОВОТО ПРИСЪСТВИЕ! ДА СРЕЩНЕШ ИСУС Е МНОГО ПО-ЖЕЛАТЕЛНО ОТ ТОВА ДА ПОЛУЧИШ ЧУДЕСА И ОБЯСНЕНИЯ! НАЙ-ГОЛЯМОТО ЧУДО В СВЕТА-ПО-ГОЛЯМО ОТ ВСЯКО ИЗЦЕЛЕНИЕ И ОТКРОВЕНИЕ-Е БЛАГОДАТТА, КОЯТО СЕ ОСВОБОЖДАВА ЧРЕЗ ЖИВОТ, ПРЕЧИСТЕН ОТ СТРАДАНИЕ! Един неизвестен войник е написал за благословенията на неотговорената молитва:

Поисках сила, за да имам постижения-Той ме направи слаб, за да се покорявам.

Поисках здраве, за да върша велики дела-получих благодат да върша добри дела.

Поисках богатства, за да съм щастлив- получих бедност, за да стана мъдър.

Поисках сила, за да ме хвалят хората- получих слабост, за да усетя нуждата от Бог.

Поисках всичко, за да се радвам на живота- получих живот, за да се радвам на всичко.

Не получих нищо от това, което поисках, нищо, на което се надявах. МОЛИТВАТА МИ БЕ ОТГОВОРЕНА И АЗ БЯХ БЛАГОСЛОВЕН!

Независимо дали бъдещето крие за нас свръхестествени отговори на молитва или повтарящо се страдание и мълчание, нищо не може да ни отнеме нещата, на които Бог ни е научил, и които е извършил в нас чрез страданията. Макар да не ни се иска, трябва да признаем, че "ако и да тлее външният наш човек, пак вътрешният всеки ден се обновява. Нашата временна лека скръб ни

спечелва вечна слава, която далеч я превишава".(2 Коринтяни 4:16-17)
Тим Честър пише:"Има молитви, които ние смятаме, че са насочени към настоящето, но всъщност се събират, за да бъдат отговорени в последния ден. Когато се молим за хората, които страдат здравословно, ние изразяваме копнежа си за деня, когато вече няма да има болести (Откров. 21:4). Когато се молим Бог да сложи край на войните и потисничеството, ние изразяваме копнежа си за деня, когато царствата на този свят ще станат Царство на нашия Бог и на Неговия Помазаник (Откр. 11:15). Когато се молим за милост към хората, пострадали от природни бедствия, ние изразяваме копнежа си за деня, когато самото творение ще бъде пресътворено (Откр. 21:1)...Възможно е молитвите, които смятаме, че са останали без отговор, да са събрани в купите с тамян, които държат 24-старейшини, очаквайки по-велико изпълнение, отколкото някога сме си представяли."

БЪДЕТЕ БЛАГОСЛОВЕНИ В ХРИСТОС, НАШИЯ ГОСПОД!